

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

ויחי

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כה
(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי
„מכון לוי יצחק”
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה
שבעים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

לזכות

הו"ח ר' שמעון בן מרת עליזה שיחי' בן-שושן,
לרגל יום ההולדת שלו לאויוש"ט, ביום כ"ף טבת ה'תשפ"ו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת שלומית תחי'

ומשפחתם שיחיו בן-שושן

היי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!

להקדשות ולפרטים נוספים:

טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)

אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner

In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*

To Dedicate This Publication

In Honor Of Your Family Or A Loved One

For More Info. Call:

(718) 753-6844 or (323) 934-7095

or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>

ויחי

א. **„השבעה לי וישבע לו“**

בתחלת פרשתנו מסופר שיעקב אבינו קרא לבנו יוסף ובקשו – „אל נא תקברני במצרים .. ונשאני ממצרים וקברתי בקבורתם“, ושלחך שיוסף הבטיחו „אנכי אעשה כדברך“ אמר לו יעקב „השבעה לי – וישבע לו“.

ולכאורה, תמוה, כשאלת המפרשים: מדוע לא הסתפק יעקב בהבטחת יוסף, אלא דרש ממנו גם שבועה? האם חשש יעקב ח"ו, שיוסף לא יקיים את הבטחתו?

ומשיבים המפרשים², שהשבועה לא היתה כדי לוודא שיוסף יקיים את הבטחתו, אלא מפני פרעה: פרעה יחפוץ³ שיקברו את יעקב במצרים⁴, וינסה למנוע את יוסף מקיום בקשת יעקב, ולכן השביע יעקב את יוסף על כך, וכך לא יוכל פרעה לעכב בעד יוסף, כי לא יכריח את יוסף להפר את שבועתו.

כבר הוסבר פעמים רבות, שכל השאלות המתעוררות בלימוד פשוטו של מקרא מתורצות בפירושו של רש"י על התורה⁵.

ולפי זה אין מובן: מדוע אין רש"י מתרץ שאלה זו, שמתעוררות גם לפי הפשט? ויותר מכך: תוכנו של הפירוש שהובא לעיל נמצא בפירוש רש"י, אך מאוחר יותר – בסיפור אודות קבורת יעקב בפועל, על דברי פרעה ליוסף „עלה וקבור את אביך כאשר השביעך“, מפרש רש"י: כאשר השביעך, ואם לא בשביל השבועה לא הייתי מניחך.

אך מעצם העובדה שרש"י אינו מביא זאת באותו ענין, אלא רק לאחר הברכות וכו', מובן, שלפי פירוש רש"י לא זוהי הסיבה לכך שיעקב השביע את יוסף, שאם לא כן, היה רש"י מציין זאת מיד על המילים „השבעה לי“.

הכרחי לומר, שרש"י סובר שיעקב השביע את יוסף לא כאמצעי לחץ על פרעה, אלא במטרה של כל שבועה בפשטות – כדי לחזק את הענין אצל יוסף עצמו.

ושבה אפוא הקושיה למקומה: מה היה חסר בהבטחת יוסף ליעקב, כך שנדרשה ממנו דווקא שבועה?

ב. שבועה – אי חסרת הדעת

ויש לומר, שההסבר לכך הוא:

היחוד של שבועה על פני הבטחה בלבד הוא:

כאשר אדם מקבל על עצמו משהו בשבועה, הרי הוא קובע בכך שהפעולה חייבת להיעשות למרות כל ההפרעות והעיכובים, ושעליו לקיים שבועה זו בלי להתחשב בשום גורם אחר.

(1) מז, כט"א.

(2) ראה רמב"ן, ספורנו, כלי יקר, אה"ח ועוד (פסוק לא).

(3) ואינו דומה לשבועת לאבימלך למלך סדום (לך יד, כב ובפרש"י), שבועתו לאבימלך (ורא כא, כג"כ), שבועת אליעזר לאברהם (ח"ש כד, ג ואילך), שבועת עשו ליעקב (תולדות כה, לג) וכיו"ב – שלא ה' האחד נאמן (בוודאות) אצל השני. וראה רמב"ן ח"ש ותולדות שם. – אבל אי אפשר לומר כן בנוגע לשבועת הקב"ה [נח ח, כא ובפרש"י. לך טו, יח („כרת ה' גו' ברית"). וראה פרש"י ח"ש כד, ז. ולהעיר מפרש"י תולדות כו, לג). וראו כב, טז. ובכ"ח]. ואכ"מ.

(3*) כפרש"י כאן פסוק כט (בסופו).

(4) ראה פרש"י ויגש מז, יו"ד. שם, יט.

(5) כדמוכח מזה שבמקומות שלא מצא רש"י תי' ע"ד הפשט כותב „לא ידעתי“ וכיו"ב (תולדות כו, ה. ועוד – ראה לקו"ש ח"ה ע' 1 שוה"ג להערה 2).

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעין חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט נגינים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ההסבר הפנימי לכך הוא: הוצאת גופו של יעקב ממצרים כאשר ישראל נשארים עדיין שם אינה, לכאורה, לטובתם של בני ישראל – שהרי הקדוש-ברוך-הוא אמר¹¹ „אנכי ארד עמך מצרימה“, ובמיוחד – בפנימיות – זהו ההיפך מעבודתו ומהותו של יוסף. ולכן דרש יעקב מיוסף דוקא שבועה מפורשת.

כדי להבין זאת יש להקדים ולבאר, שבענין של שלילת הקבורה בארץ מצרים, יש הבדל בין יעקב לבין יוסף: יעקב הורה „אל נא תקברני במצרים.. ונשאנתי ממצרים“ – שלא ישאירו אותו לאחר פטירתו במצרים אפילו באופן זמני. לעומת זאת, יוסף השביע את בני ישראל „והעליתם את עצמותי מזה“, אך עד אשר „פקוד יפקד...“ היה ארונו של יוסף במצרים¹²,

ההסבר בפנימיות¹³ להבדל זה הוא^{13*}: יעקב הוא מעל לגלות מצרים. לכן, אף לאחר שירד יעקב למצרים ישב בארץ גושן, בנפרד¹⁴ מן המצרים. ובמקום זה לא היה מצב של גלות¹⁵ – לבני ישראל היה „טוב ארץ מצרים... חלב הארץ“¹⁶, ויותר מכך: „ויאחזו בה. (בארץ גושן) – לשון אחוזה“¹⁷. ואילו יוסף ירד אל (ובתוך) המצרים עצמם.

והסיבה לכך היא: דרגת יעקב כשלעצמו היא אצילות, עולם האחדות הנעלה

ומכך נובע ההבדל גם בתשומת הלב לביצוע הפעולה:

כאשר אדם מבטיח לבצע בעתיד על ידי הבטחה רגילה, אין הכרח שהענין יעסיק את מחשבתו ללא הרף. כאשר יגיע ביצוע ההבטחה – הרי אז הוא יפעל ככל יכולתו כדי לקיים את הבטחתו.

אך כאשר הוא מקבל זאת על עצמו על ידי שבועה⁷, הרי אז אין הוא מסיח את דעתו מהענין אף לרגע, בידעו שהפעולה חייבת להתבצע, ואם לאו – הרי הוא מפר שבועה⁸, בכל החומרה שבדבר.

וזהו ההסבר בפשטות לכך שיעקב השביע את יוסף „ונשאנתי ממצרים“, ולא הסתפק בהבטחת יוסף „אנכי אעשה כדברך“: יעקב חפץ שיוסף יחשוב על כך בלי הרף. כשנמצאים „בארץ לא להם“ אין לדעת מהם הקשיים העלולים להתעורר ולמנוע מיוסף לקיים את הבטחתו, ולכן יש לחפש עצות ורעיונות כיצד למנוע מלכתחילה היווצרות של הפרעות בעתיד.

ג. יעקב – „אל נא תקברני: יוסף – „והעליתם“

אך עדיין אין הכל מובן: גם יוסף ידע שעלולים להתעורר הקשיים הללו, אשר צריך למנועם מלכתחילה, ובמיוחד שיעקב בקש ממנו מיד „שים נא ירך... והשבנע“¹⁰, שדרוש כאן החיזוק של השבועה – ואם כך, לכאורה הבטחתו „אנכי אעשה כדברך“ כללה גם ענין זה, שהוא יפעל בענין באופן של „שים... והשבנע“. ואם כך, מדוע בקש יעקב שוב „השבנע לי“?

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה
מסור ונתון לעשות צדקה וחסד
בעל מעשים ומרץ ורב פעלים
הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה
בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
שגלוב
מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש
ממיסדי ומנהלי הארגון "פרי"
לקרב את היהודים עולי רוסיה לאביהם שבשמים
ולהכניסם בבריתו של אאע"ה
המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון
הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים
ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'
השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך
ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש
זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה
נפטר בשם טוב
כ"א תמוז ה'תשס"ו
ת' נ' צ' ב' ה'

(11) ויגש מו, ד.

(12) ג, כה"כ.

(13) ע"ד הפשט – ראה פרש"י בשלח יג, יט.

(13*) ראה גם לקו"ש חכ"ה [המתורגם] ע' 294 ואילך.

(14) שזוהו הטעם להתיישבותם בארץ גושן דוקא (ראה

ויגש מו, לד. וראה פרש"י שם: ירוחיקם מעליו).

(15) ראה רש"י ריש פרשתנו.

(16) ויגש מה, יח. וראה שם מו, ו.

(17) ס"פ ויגש ובפרש"י שם. וראה בארוכה לקו"ש

[המתורגם] חט"ז ע' 438 ואילך.

(7) ראה פרש"י לעיל במקומות שנשמנו בהערה 3. ועוד.

(8) ע"ד פרש"י לעיל מג, ט. מד, לב.

(9) לך טו, יג.

(10) פרש"י מו, כט.

ג.ז.

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות והוא הוא דור הראשון של הגאולה – כהודעת והכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יוסף שבדורנו (ע"ש יוסף הראשון שהודיע והכריז ש"אלקים פקד יפקוד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב"1), שכבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו, וכבר כלו כל הקיצין וכבר עשו תשובה, וכבר נסתיימו כל ההכנות ובאופן ד"הכנה רבתי", והכל מוכן לסעודה² דלעתיד לבוא, לויתן ושור הבר³ ויין המשומר⁴.

(משיחות עשרה בטבת (יהפך לשמחה), וס"פ ויחי, י"ד טבת תשנ"ב)

שיחות

ויחי

לקוטי

וזהו הסיבה לכך שיעקב דרש מיוסף להשבע על „ונשאתני ממצרים“: כיוון שמצד מהותו של יוסף נדרש מיעקב שיישאר דוקא בתוך מצרים – „בגין דיגין זכותיה על בנוי“²², כפי שהם בתוך גלות מצרים, ועל ידי כך יוכלו לפעול בתוך ענייני מצרים – ולכן חפץ יעקב שיוסף יקבל זאת על עצמו באופן של שבועה, מעל לטעם ודעת,

כידוע²³ ששבועה מחייבת לקיים את הפעולה גם באופן שמעל לחישובים שכליים²⁴, כך, ששום גורם לא ימנע את קיום הפעולה.

ד. „אין חבוש מתיר עצמו“

אך עדיין אין מובן: מדוע יעקב לא הסכים כלל שארוננו יישאר במצרים²⁵, אם היה אפשר לגרום על ידי כך להעלאת ניצוצות מצרים?

ויש לומר, שההסבר לכך הוא: „אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים“²⁶ ולכן בני ישראל, בהיותם במצרים, יכלו לעלות ממצרים, ולהעלות עמם גם את ענייני מצרים, הם זקוקים לקשר – וברא כרעא דאבוהו²⁷ – עם דרגה שמעל למצרים, מעל לבית האסורים.

ולכן צריך היה יעקב להיות מעל למצרים, ואף השביע את יוסף „ונשאתני ממצרים“, כי בכך הוא „קשר“ את יוסף לדרגת יעקב שמעל למצרים. ועל ידי כך

לחלוטין מעולמות בריאת יצירה עשיה, ועל-אחת-כמה-וכמה מעל לחושך מצרים. ואילו מהותו של יוסף היא – „אלה תולדות יעקב יוסף“¹⁸ – ליישם את עבודתו של יעקב בתוך העולמות בריאה יצירה עשיה. ועד לעולם הזה התחתון¹⁹.

ולכן לא נשאר גופו של יעקב כלל במצרים, ויותר מכך „ונשאתני ממצרים“ – „נשיאות“, יותר מאשר עליה – „והעליתם“.

ואילו יוסף, אשר צריך לפעול בתוך מצרים, הרי ארוננו נשאר במצרים במשך כל תקופת גלות מצרים, כדי שזכותו של יוסף תימצא ביחד עם ישראל בגלותם במצרים²⁰.

אך על כך השביע יוסף את אחיו: והעליתם את עצמותי מזה – כי תכלית הירידה למצרים היא לצורך העליה שלאחריה. ועל ידי שהיית ארון יוסף במצרים, ניתן הכה, שכאשר יצאו ישראל ממצרים ו„העלו“ את עצמות יוסף עמהם, הם העלו באמצעות זאת את ניצוצות הקדושה שהיו במצרים²¹.

(18) ל' הכתוב – וישב לו, ב.

(19) ראה בכ"ז – ביאורו פרשתנו לאדהאמ"צ (ל, סע"א ואילך) ולהצ"צ (ע' קסט ואילך). אוה"ת פרשתנו (שפו, א"ב. כרך ה' תתקצד, א ואילך. כרך ו' תתשכב, ב ואילך). ועוד.

(20) ראה ש"ך עה"ת פרשתנו עה"פ (מו, כט) ויקרבו גו'. (21) להעיר שמנוחת-כבוד של כ"ק מו"ח אדמו"ר – ששמו (הראשון) יוסף ועבודתו דומה בכמה פרטים לעבודת יוסף (ראה בארוכה לקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 89 ואילך. ועוד) – היא ב, חצי כדור התחתון דוקא (ראה סה"מ תש"ח ע' 232 ואילך*). וראה שם ע' 236 בהערה**, שהמשכת התורה בחצי כדור השני היא ע"י עבודה במס"ג דוקא. ולהעיר מתו"א (ד, א). „כשצריכים להגבי' איזה דבר .. צריכים לאחו' בחלקים התחתונים שבו דוקא“.

(*) נדפס גם באגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ב אגרת תר"ו.

(**) אגרות קודש שם אגרת תקנה.

(22) ל' הוזהר פרשתנו (רכב, א). (23) ראה לקו"ת שמע"צ פג, סע"ב ואילך. ובכ"מ. (24) ע"ד שבועת הקב"ה לא אוסיף גו' (נח שם ובפרש"י) – אע"פ שיחטאו וכו'. (25) ע"ד הפשט – ראה פרש"י כאן (מו, כט) ובמפרשיו. (26) ברכות ה, ב. וש"נ. (27) יונת אלם רפ"ב. וראה תוד"ה מקמי – יבמות ג, א. רש"י כתובות צב, א ד"ה כבעל. – וראה לקו"ת ברכה צו, ב. ס' החקירה (להצ"צ) מו, א.

- (1) פרשתנו נ, כד.
- (2) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ג מט"ז. סנהדרין לה, א ובפרש"י.
- (3) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג.
- (4) ברכות לד, ב. וש"נ.

* * *

בימינו אלה, שמאז כלה חמתו בביהמ"ק, ולאחרי "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"⁸, ולאחרי כל הגזירות והשמדות ר"ל ור"ל שסבלו בנ"י באריכות וקושי הגלות האחרון, ובפרט גזירת השואה בדור האחרון, בודאי נעשה הצירוף והזיכוכ בשלימות, "די והותר" – נעשה הענין ד"סמך מלך בבל"⁹ אך ורק באופן של טוב הנראה והנגלה לעיני בשר, ובלשון חז"ל¹⁰ שהקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו, כל מה שעשיתי¹¹ לא עשיתי אלא בשבילכם. . הגיע זמן גאולתכם!"

ובדורנו זה (ובפרט בשנה זו, "הי' תהא שנת נפלאות אראנו") צריכה להיות עיקר ההדגשה. . בהענין ד"סמך נופלים", לחזק ולעודד את רוחם של בנ"י. . כולל ובמיוחד – החיזוק והעידוד ע"י האמונה בביאת המשיח ובטחון גמור ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא"¹², וההוספה בהכנה לביאתו ע"י התשובה וקיום התומ"צ, ובלשון ההכרזה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹³, "שובה ישראל עד ה' אלקיך, והכן עצמך ובני ביתך לקבל פני משיח צדקנו הבא בקרוב ממש"¹⁴.

(משיחות ש"פ ויחי (ועשרה בטבת יהפך לשמחה) תנש"א)

(8) תניא רפ"ז.

(9) יחזקאל כד, ב.

(10) יל"ש ישעי' רמז תצט.

(11) כולל גם הפעולה דמלך בבל שאינו אלא כגרזן ביד החוצב בו.

(12) שה"ש ב, ח. וראה שהש"ר עה"פ (פ"ב, ח (ב)).

(13) אג"ק שלו ח"ה ס"ע שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ועוד.

(14) "היום יום" – ט"ו טבת.

התאפשרה לאחר מכן לגבי כל בני ישראל העליה מגלות מצרים²⁸ – "ואנכי אעלך גם עלה"²⁹.

ה. התכלית – הגאולה

מכך נלמדת ההוראה לימינו אלו, בגלות זו אחרונה:

ככל שיהיה מצבו של היהודי בגלות משופר – הן בגשמיות והן ברוחניות – שיש לו "טוב ארץ מצרים... חלב הארץ", שהוא לומד תורה ומקיים מצוות ואף חי בחיים רוחניים אמיתיים,

כפי שמפרש אדמו"ר הזקן³⁰ על "ויחי יעקב בארץ מצרים"³¹, שכיוון שיעקב הקים במצרים "בית תלמוד"³², לכן גם במצרים היו לו חיי ויחי,

בכל זאת עליו תמיד לדעת ולזכור, שגם במצב כזה יש לדרוש בתוקף, "ונשאתני ממצרים", ועד כדי חומרה של שבועה – זוהי גלות, אין זה המקום המתאים ליהודי, והוא צריך להתעלות משם.

וזאת כאמור, באופן של שבועה³³: בנוסף לכך שזוהו עיקר משלשה עשר עיקרים³⁴

(28) ראה זהר פרשתנו שם: יעקב .. דחיל .. דילמא ח"ו ישתצון כו'. ע"ש.

(29) ויגש מו, ד.

(30) "היום יום" יח טבת.

(31) ריש פרשתנו.

(32) תנחומא (ותנחומא באבער), יל"ש ופרש"י – ויגש מו, כח (ועד"ו בב"ר שם. וראה לקו"ש ח"י ע' 161 ואילך (ושם ע' 164 הערה 33) – דיוק ל' אדה"ו שהובא בהיום יום שם).

(33) ולהעיר שהקב"ה הבטיח על הגאולה וגם נשבע ע"ז (ראה דניאל יב, ז. מדרש תהלים מזמור יז. ישעי' סב, ח. זח"א (מהנ"ע) קיד, סע"א. ועוד). וראה לקמן הערה 37.

(34) פיה"מ להרמב"ם סנה"פ חלק יסוד הי"ב. וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א: וכל מי שאינו מאמין בו או מי

שבתורתנו: אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח ואף-על-פי שיתמהמה אם כל זה אחכה לו ככל יום שיבוא, והוא יודע ששיא השלמות היא הגאולה, כפי שנאמר בתורה הקדושה ומבואר בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, כדברי הרמב"ם³⁵, הרי ענין זה חודר בפנימיות נפשו, עד שהוא בלי הרף מצפה ומבקש ודורש – "ונשאתני ממצרים!"

וכפי שאנו אומרים בכל תפילה ותפילה, בימות החול, "לישועתך קוינו כל היום". כלומר שלוש פעמים ביום אנו מכריזים ומודיעים שאנו מקוים לישועתך, "כל היום" – במשך כל היום ובכל יום³⁶.

ועל ידי ה"הכרזה" הקבועה, שאנו מצפים ומבקשים מה³⁷ את הגאולה השלמה – מתנהגים בגלות בהתאם לרצון ה', אשר הגלה את ישראל. ואז אין הגלות גורמת ח"ו לירידה אצל ישראל, ולהיפך: נגרם ענין של "ונשאתני ממצרים" – ממצרים עצמה נגרמת העליה, "ונשאתני" – יתרון האור מן החושך – עד לדרגת נשא את ראש בני ישראל, של כל יהודי וכל ישראל.

(משיחות עשרה בטבת תשמ"ג.

מוצאי שבת פרשת בשלח תשל"ח)

שאינו מחכה לביאתו לא בשאר כו' אלא בתורה ובמשה רבינו.

(35) הל' מלכים שם.

(36) גם בשבת ויו"ט (אף שלא באופן של צער, שחסר לו כו') – נוסף ע"ז שגם אז אומרים בכל תפלה, ותחוינה עינינו בשוכך לציון ברחמים".

(37) עפמ"ש בס' הליקוטים להאריז"ל (שמות בתחלתה) "וסף זה הקב"ה – אולי י"ל שאמירת יעקב ליוסף "השבעה לי .. ונשאתני ממצרים", מרמות שכא"א מבנ"י (יעקב) משיב כביכול את הקב"ה שיעלהו מן הגלות ובאופן דונשאתני.

הוספה

בשורת הגאולה

יא.

מצינו בגדעון ש"בימיו¹ היו ישראל בצרה והי' הקב"ה מבקש אדם שילמד עליהם זכות . . כיון שנמצא זכות בגדעון שלמד עליהם זכות, מיד נגלה אליו המלאך, שנאמר וירא אליו מלאך ה' ויאמר לו לך בכחך זה, בכח זכות שלמדת על בני", "אמר הקב"ה, יש בך כח ללמד סניגוריא על ישראל, בזכותך הם נגאלים"².

. . . הלימוד זכות בנוגע לקירוב וזירוז הגאולה – שכיון שכבר "כלו כל הקיצין"³, עוד בזמן הגמרא, ועאכו"כ לאחר אריכות וקושי הגלות במשך יותר מאלף ותשע מאות שנה ועדיין לא בא . . . ובנוגע לתשובה ("אין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁴) – כבר עשו תשובה, שהרי אין לך אדם מישראל שלא הרהר תשובה (לא רק פעם אחת, אלא) כמה פעמים במשך ימי חייו, שעי"ז נעשה "בשעתא חדא וברגעא חדא"⁴ מרשע גמור צדיק גמור, כפס"ד הגמרא⁵ שהמקדש את האשה "על מנת שאני צדיק (גמור)⁶ אפילו רשע גמור מקודשת שמא הרהר תשובה" – הרי בודאי ובודאי שמשית צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד ממש, אשר, כדאי הוא לימוד זכות זה לגאול את ישראל, ובפרט שנוסף על הלימוד זכות, ה"ז גם פס"ד של כו"כ רבנים ומורי-הוראה בישראל, וכיון שהתורה "לא בשמים היא"⁷, הרי, פס"ד זה בב"ד של מטה מחייב כביכול ומזכה גם את ב"ד של מעלה, וכן יקום!

-
- (1) תנחומא שופטים ד.
 - (2) יל"ש שופטים רמז סב.
 - (3) סנהדרין צז, ב.
 - (4) זח"א קכט, סע"א.
 - (5) קידושין מט, ב. רמב"ם הל' אישות פ"ח ה"ה. טוש"ע אה"ע סל"ח סל"א.
 - (6) ע"פ גירסת האור זרוע סק"ב.
 - (7) נצבים ל, יב. וראה ב"מ נט, ב.

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח

🕊 🕊 🕊

ויה"ר שעי"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

🕊 🕊 🕊

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

לעולם ועד